

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 43/2019
23.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К бр.857/12 од 16.04.2018. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.219/18 од 04.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23. јануара 2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Владимира Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К бр.857/12 од 16.04.2018. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.219/18 од 04.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу 13К бр.857/12 од 16.04.2018. године, окривљени АА је, поред осталих окривљених, оглашен кривим због извршења једног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време до две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истовремено, окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова паушала износ од 5.000,00 динара те да солидарно са осталим окривљенима на име трошкова кривичног поступка плати износ од 8.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио једно кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.219/18 од 04.10.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу и бранилаца окривљених, а пресуда Основног суда у Аранђеловцу 13К бр.857/12 од 16.04.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Владимир Јанковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, или да укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, или да укине обе побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у уводу истиче повреду закона из члана 485. став

1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, и због које је подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца дозвољено, међутим у образложењу захтева не наводи конкретно о којој повреди закона се ради, већ указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је другостепена пресуда донета „уз повреду правила о оцени доказа“ јер „другостепени суд не даје своју оцену жалбених примедби“, а из ког разлога подношење овог ванредног правног лека није дозвољено окривљеном преко браниоца сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, у захтеву се истиче да је окривљени АА само наложио да се плати услуга поправке возила која је извршена и да на овај начин није прибавио корист другоме, да налог за плаћање рачуна не представља искоришћавање или прекорачење службеног овлашћења, као и да је у конкретном случају у питању рачун од 12.000,00 динара „што представља багателан износ“, те да ове чињенице другостепени суд није ценио у побијаној пресуди. Изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а из којих разлога подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца није дозвољено у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Најзад, у захтеву се наводи да у конкретном случају има места примени института дела малог значаја, јер је исплаћени износ „багателан“, што би представљало повреду одредаба члана 18. КЗ, а у вези са овом повредом закона бранилац окривљеног износи сопствену оцену о томе да се у конкретном случају ради о делу малог значаја због „багателног износа“, а без навођења осталих елемената који су неопходни да би се заиста и радило о делу малог значаја, па ни из овог разлога није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона општег карактера због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић